Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, amint ismernie kell.

1 Korintus 8,1a-2

2001. Október

IV. Évf. 5. Szám

Élő Gyülekezetek

Tartalom:

Maranatha! 2. oldal

Az Ige és a bölcsészet 3. oldal

Két kérdés és két válasz 4. oldal

Kedves Vei testvér! 5. oldal

Hithősök: Fanny Crosby 6. oldal

Isten háza 2. 7. oldal

Vannak, akik nem várják vissza Jézust, az Urat. Eljövetele nem befolyásolja életüket, mondhatni közömbösek. Vannak, akik várják, de ez a nagy-nagy várakozás leveszi tekintetüket a mezőkről, amelyek érettek az aratásra. Sok a parlagon hagyott föld, bevetetlen – mondják. De lehet, hogy csak az út szélére esett a mag. Végül vannak, akik várakoznak, mint az őrök. Nem alusznak, sőt nem is csak nézelődnek, hanem szolgálatban vannak. Figyelik az idők jeleit. Az idő rövidsége nem bénítja meg őket, hanem szeretnék azt kihasználni, hogy amikor az eljövendő eljön, munkában találja őket. Akár a szószéken, akár összekulcsolt kezekkel emberi szemtől elrejtve, akár a poharat nyújtva a rászorulónak.

Pál apostol, életének megtérését megelőző szakaszát kárnak és szemétnek ítélte Krisztusért. A korábbi tanulmányai – még ha a legjobb iskolákban végezte is – eltörpültek Isten ismerete és az evangélium tekintélye mellett. Nem tagadhatjuk ugyanakkor, hogy római polgárjoga révén jutott el Rómába, ahol az Úr bizonyságtevőként használta. Az is igaz, hogy görög nyelvtudását érvényesítve írta meg leveleit, és így tudta az Ige kijelentéseit megvilágítani, legnehezebb kérdéseit megmagyarázni Isten népe számára. A Bibliát nekünk is tanulmányoznunk kell, de veszélyes terület a tudomány. Imádságra és figyelemre van szükség alkalmazásakor.

Apokaliptikus hangulat alakult ki egy rövid időre a World Trade Center körüli utcákon a New York-i terrortámadást követően. Bizonyára többek számára megdöbbentő volt az idők jeleinek ilyen drámai megnyilvánulása. A gyülekezetekben, a keresztyének között gyakran felmerül a kérdés, meddig még? Mikor jön az Úr az övéiért? Már az első században többeket foglalkoztatott ez a téma. A próféciák ismeretében nem egyszerű a kérdés. Az Úr Napjáról olvashatunk Benedikt Peters igei látása alapján. Fontos a megkülönböztetendő dolgokat megkülönböztetni.

A személyes levelek sokszor gyakorlatiasabbak, mint a hosszú értekezések, mert konkrét élethelyzetet tárnak fel. Ezért élő ez a levél, melyet egy érett keresztyén ír fiatal hívő testvérének. Megdöbbentő szókimondással utal hibáinkra, melyeken könnyen átsiklunk, mert Isten Igéjét már csak hivatkozási alapnak használjuk, és az emberi okoskodás túlnőtt rajta. Értékeljük munkálkodásunkat pontról pontra! Jusson eszünkbe, akár prédikáció közben is, ha látjuk, hogy a szentek szelleme unatkozni kezdett (akár fiatalok közt, akár a gyülekezeti biblia- vagy imaórán).

Gyakran látni, hogy ha valakinek valamelyik érzékszerve nem működik megfelelően, más területen Isten csodálatosan tudja használni. Sokkal nagyobb áldást jelent környezete számára. Ez történt egy vak leánnyal is az 1850-es évek derekán. Minden tehetségét letéve a keresztnél, átadva szívét a Megváltónak, még ma – 150 év elteltével – is énekeivel örömöt hoz otthonokba, hívő közösségekbe. Ki ne ismerné a „Mentsd, aki elmerül ”, az „Ó, ne menj előlem Jézus”, a „Van reád gondja az Úrnak” vagy a „Legyen szívünk mindig vidám” kezdetű éneket. Legyen bizonyságtétel előttünk az élete! Dicsérjük vele együtt Istenünket!

Nem kézzel csinált és földi szemmel nem látható az az épület, melynek az alapja Krisztus. Ő annak építő is, Ő a Mester, aki a házat élő kövekből rakja. Folytatjuk négy részből álló sorozatunkat, melyben az író elénk tárja Krisztus Testének, ennek a szent épületnek, templomnak a tulajdonságait. Szemléljük egyszerűen, alázattal és hódolattal! Tanuljunk belőle, és ismerjük meg rajta keresztül is Urunkat, aki drága vérén váltotta meg az Ő népét, hogy épüljünk szent házzá az Ő magasztalására.

Csia Lajos

μαράν άθά

maran atha 22. Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Maranatha!

Ezt az aram (szír) mondatot találjuk az 1 Korintus 16,22-ben, azután a fájdalmas felkiáltás után, hogy aki az Urat nem szereti, átok legyen, azaz kerüljön az oltárra, és az oltártűz égesse el. Az oltártűz ma a Golgota ítélete, mely az emberi vétken a legborzalmasabb ítéletet hajtotta végre akkor, amikor Istennek Fia ezt a bűnt magára vette. Akiben az Úr szeretetére viszontszeretet nem ébred; aki vétkét szereti és nem Őt, aki a vétektől meg akar tisztítani, szabadítani bennünket, azt meg fogja égetni az ítélet tüze, amikor a Bíró visszajön megítélni a földet. Isten szeretete nem azt jelenti, hogy „túlteszi" magát a vétken, és kegyelmesen „elengedi azt"; Isten nem engedi el a vétket, hanem vagy kiégeti belőlünk, vagy megégeti velünk együtt. Isten szeretete tűz, mely a bűnnel össze nem fér, meg nem alkuszik, Isten szeretete féltő szeretet, vagy féltékeny szeretet, amely magáénak akar, vagy eltávolít a teremtésből, hogy azt tovább ne fertőzzük, meg ne rontsuk; hogy a teremtés békéjét a gonoszok örökkönörökké meg ne zavarják. *Maran athá* vagy *Maran thá* jelentése: az Úr jön! vagy Uram, jövel! Jézus visszajövetele egyeseknek boldogító szabadítás, a béke birodalmának kezdete; mások számára ítélet, amely elől sziklák alá menekülnek, halálba futnak majd.

Maran arámul urat jelent; *marana* annak *status emphaticus*-a, azaz rámutató alakja, megszólító alakja: Uram! Amikor Jézus ezt a nevet kapja (megfelel a héber *adonai*-nak vagy a görög *kürie*-nek), akkor nem a szolga alakra gondol a lélek, amelyet úgy vett magára Istennek Fia, hogy isteni voltától magát megüresítette, hanem Jézus királyi felségére, amelyet annak fejében kapott, hogy magát áldozatul adta az emberekért, és ezzel az áldozattal őket visszavásárolni a Sátán kezéből Isten örök országa számára. A „marana"-ban, az „uram"-ban benne van az a hitvallás, hogy a világ ura csak az lehet, aki odaadja magát a világ életéért. Jézus úgy szerzett hatalmat, hogy a Golgotára ment és ott meghalt azokért, akiket szeretett, az emberekért. Magára vette bűnük terhét és szennyét; vérével megvásárolta őket. Az emberek elszörnyednek, amikor hallják, hogy Isten oly kegyetlen, hogy Fiát a keresztfára adta; de ugyanaz a világ tiszteleg a hatalom előtt, amikor egy egy kényúr a rabszolgák ezreit feszítteti meg, hogy a gazdagok uralmát biztosítsa. Isten, a Biblia Istene nem így tett; maga halt meg a rabszolgákért és azokért, akiken uralkodni akart. Mert a szeretet és a jóság uralma a nép szabadulása!

Atá arámul azt jelenti: jött; eljön így hangoznék: *jótá*; tehát maranata nem jelentheti azt, hogy az Úr eljön; annak meg értelme nincs, hogy az Úr eljött, mert a keresztyén gyülekezet várakozása a jövőre irányul. Így a mondat értelme csak felszólító lehetett: Jövel, Uram! Így találjuk a Jelenések 22,20-ban. Jánosnak ez a felkiáltása állandó imádság lett az első keresztyén-zsidó gyülekezetben. Azoktól ebben az alakban vették át a pogány gyülekezetek is, mint a későbbi keresztyének a *kürie eleuson*-t (Uram, könyörülj!). A keresztyének várták a békesség birodalmát, nem emberi erővel vagy éppen erőszakkal akarták kikényszeríteni. Várták, hogy Isten ígérete valóra váljék, s imádságukra feleletül jöjjön el. Várták, mint földmíves az aratást, a vincellér a szüretet. A békesség birodalmát nem saját önző emberi szívünkből állítjuk elő, hanem az valósítja meg, aki erre a földre elhozta Isten szeretetét, amikor áldozatul adta az életét. Mert az örök békét csak a szeretet valósíthatja meg, nem a pogrom, a börtön, a hóhér, nem az atomháború, nem a hatalom kicsikarása a másik kezéből. Isten királyi országlása jön, mint a mennyei fehér lovas az égből. Ravaszsággal, hazugsággal, becsapással nem hozható el. Belisztezett lábú farkasok nem hozzák el; a koldusok, a sírók, a szelídek, az igazságos életre éhezők, az irgalmasok, a tiszta szívűek, a békességet készítők, az igazságért üldözöttek kapják meg; Istennek odaszentelt életükkel azok siettetik eljövetelét. A hívő imádság magja ki fog kelni. Isten királyságát a szeretet királya el fogja hozni magával. Magával, mert Jézus nélkül nincs békesség a földön.

A BÉKESSÉG FEJEDELMÉNEK ÚTJÁN 1968

Segédlet

Számítógépet használó és az újszövetségi görög nyelvet kutató testvéreinknek szeretnénk segítséget nyújtani ezzel a kis összefoglalóval. A Graeca (True Type) fontkészleten belül (amit többek között az „On-Line Bible" bizonyos verziói installálnak fel) képezhető „hehezet" és akcentuációk elérése a megfelelő betű (pl. a=α) után leütendő betűkombinációt jelöli.

ά	J	ἂ	AltGr-G	ὰ	AltGr-?
ἁ	Shift-J	ἀ̂	AltGr-Q	ᾶ	Shift-1
ἄ	AltGr-F	ἆ	AltGr-W	ᾳ	Shift-6
ἅ	AltGr-B	ά	V	ᾷ	Shift-Ö

Kun Adalbert

Az Ige és a bölcsészet

„Vigyázzatok, hogy ne legyen valaki, aki titeket martalékul ejtsen a bölcsészet és üres csalás által, mely emberi hagyomány szerint, a világ elemei szerint, és nem Krisztus szerint való.” – (Kolossé 2,8 – Kecskeméthy ford.)

A XX. század első évtizedeiben az egyházak tekintélye nem volt olyan, amilyen méltán megillette volna a Krisztus egyházait. Evangéliumi mozgalmak keltek életre, és ébresztgették a bűn halálában veszteglő lelkeket. Annál nagyobb tekintélye volt előttünk, diákok előtt a bölcsészetnek. A bölcselet, szemlélődés, meglátás és gondolkozás a látottak felett jogot formált magának arra, hogy keresse a feleletet a lét végső kérdéseire. Kérdezte, miképpen megy végbe a megismerés, melyek az élet értékei. Nem csoda, hogy sokan fordultak hozzá, világosságot remélvén tőle. Az alábbiak nem érintik a filozófiának mint tudománynak az értékét. Csupán azt a sajátos tapasztalatot közlöm benne, amelyet én tettem a filozófiával kapcsolatban.

Az én lelkemben először az Ige talált otthonra s hozott tisztaságot abba. Akkor még alig tudtam többet a filozófiából ennél a tételnél: „Gondolkozom, tehát vagyok.”

Be kell ismernem, hogy nagy várakozással fordultam a bölcselethez. Sokat vártam tőle. Az Ige olvasását, az imádkozást nem hagytam el, de mintha még korán lett volna a filozófiába való bekapcsolódásom. A filozófia az Ige versenytársa lett a lelkemben. Az Ige aktivitást kívánt tőlem, engedelmességet a szolgálatban. A filozófia elkülönülést, elmélyedést, szinte félrevonulást. Kedvezett az ó-emberem hűtlenkedésének az így beállott helyzet. Bele is temetkeztem ebbe a mély tudományba. Bár nem egészen öntudatosan, de átállottam az Igétől a bölcselethez. A kettőnek nem kellett volna szükségképpen ellentétbe kerülnie. Így a filozófia nálam a hűtlenkedés óvóhelyévé lett.

Vannak a Szentírásban figyelmeztetések, mint a fenti is (Kol 2,8). Vívódtam is ezekkel. Megnehezítette a dolgot az a körülmény, hogy az a filozófus, akivel legtöbbet foglalkoztam, a magyar Böhm Károly mellett a német Kant Immanuel volt. Rendkívül tartalmas, de ugyanolyan nehezen emészthető író. A gyakorlati élettől erősen elvont a tanulmányozása. Mikor benne otthon voltam, tovább kezdtem kutatni. Van valami hagyomány a bölcsek kövéről, amely csodálatos ismereteknek, a lét titkának ismeretére juttatja el azt, aki birtokába jut. Ez a jelképe nem egy kutatónak. Én is lázasan kutattam, kerestem a filozófusok között. Egyiket a másik után vettem a kezembe. Nem vettem észre egyáltalán, vagy csak ritkán jutott eszembe, hogy hiszen én tulajdonképpen már megtaláltam az életet az Úr Jézus Krisztusban. Az Úr Jézusnak és a Szentírásnak a háttérbe szorulása meg is büntetett lelki nyugtalansággal.

A hűtlenkedéstől elfordultam valamennyire, de a filozófiától még mindig reméltem valamit. Az a gondolat erősen foglalkoztatott, hogy igazi élethivatásom a bölcsészekkel való foglalkozás, a bölcselet tanítása legyen. Emiatt a hivatásomban, az igehirdetésben nem álltam meg egész emberként. Az Ige teljes joggal igényli magának azt, hogy ő álljon a középpontban, illetve az Úr Jézus Krisztus. Azzal mentegettem magamat, hogy hiszen a filozófia bizonyos mértékben elősegíti az igehirdetést. Segít felosztást csinálni, mélyebben látni. Világos, hogy az Ige nem szorul a filozófiára. Külön-külön meglehet, mind a kettőt összekapcsoljuk, és vallásfilozófia jön ki belőle. De a szomjas lelkeknek nem adhatunk még vallásfilozófiát sem. Az nem táplálja őket, egyedül csak a tiszta Ige. A lélek táplálásához nem meríthetünk máshonnan, csak egyenesen az Úrtól, a tiszta forrásból. Ott az emberi tudomány nem szükséges.

Mai napig sem vittem véghez azt a tervet, hogy egy saját felépítésű filozófiai rendszert dolgozzak ki. „A személyi erő filozófiája” címet akartam neki adni.

Ahogyan ma látom a dolgot, ennek az lett volna a célja, hogy lelki közösség nélkül, önmagamban is megálláshoz segítsen. Valami egyéni (individuális) keresztyén élet lebegett a szemem előtt. Nem először merült fel bennem és nem utoljára az a kísérlet, hogy pótlékot teremtsen magának a lélek a filozófiában az élő hit helyett. Régi betegsége az emberi szívnek, hogy az emberi bölcsességhez fordul. Ez az elvont, csak szemlélődő élet van szembeállítva a cselekvő, küzdő, szenvedni tudó élettel az 1Kor 2,4-ben: „Az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsesség rábeszélő szavaiban állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában.”

Ám bölcselkedjen az ember, de vigyázzon, hogy lelkének, hitének alapja az Úr Jézus maradjon: „A ti hitetek ne emberek bölcsességén alapuljon, hanem Istennek erején” (1Kor 2,5). Akinek bölcsessége Istentől való, az az erdőben járva a teremtés csodáját látja meg. Akinek hite emberi bölcsességen alapszik, az az erdőben a természet összhangját magasztalja.

Pál apostol élesen látta a két világ különbségét, és nagyon erőteljesen védte a maga hitállásponját: „E világ bölcsessége bolondság az Isten előtt…”

Összefoglalva a mondottakat, nem állíthatom, hogy nem volt tanulságos számomra a filozófia. Tanultam egy nagy igazságot. Senki előttem bebizonyítani nem tudja, meggyőzni nem tud arról, hogy az emberi bölcsességet feljebb becsüljem Isten bölcsességénél. Mikor megrohantak a kételyek, a szívemhez talán „A prédikátor könyve” állott legközelebb. Annak a hangját találtam legőszintébbnek és lelkemmel összecsendülőnek. Ma ugyanezt az evangéliumokról és az apostoli levelekről tudom elmondani. Próbaképpen elővettem mostanában egy kiváló filozófust. Bár hívő lélek, nem tudtam magamnak időt szakítani, hogy bővebben foglalkozzam vele. A gyakorlati élet követelményei lelkiismereti kérdéssé tették számomra, hogy csak olyan dologgal szabad foglalkoznom, ami Isten bölcsességével valamiképpen kapcsolatban áll, vagy amivel a lelkek építését szolgálhatom.

„Krisztus az Isten hatalma és bölcsessége…” Isten bölcsességét csak a Szent Lélek által lehet megismerni. (1Kor 2,13-14) Természetesen ezt csak magamra vonatkoztatom. El tudom képzelni, hogy lehet a filozófiával oly módon is foglalkozni érett fővel és hívő lélekkel, hogy éppen a filozófiának a korlátain keresztül tudjuk felmutatni az emberi bölcsességnek ideig való, az isteni bölcsességnek pedig örökkévaló voltát. Aki foglalkozni kíván a filozófiával, az csak ilyen szempontból vegye elő.

Kegyelem és Igazság 1943

KÉRDÉS ÉS VÁLASZ

1. KÉRDÉS:

A törvénytipró egy valóságos személy-e vagy pedig egy szellemiség?

2. KÉRDÉS:

A Jelenések 1,10-ben az Úr napja az Újszövetségbe beazonosítható vagy csak az Ószövetségbe azonosítható be?

VÁLASZOL:

Benedikt Peters

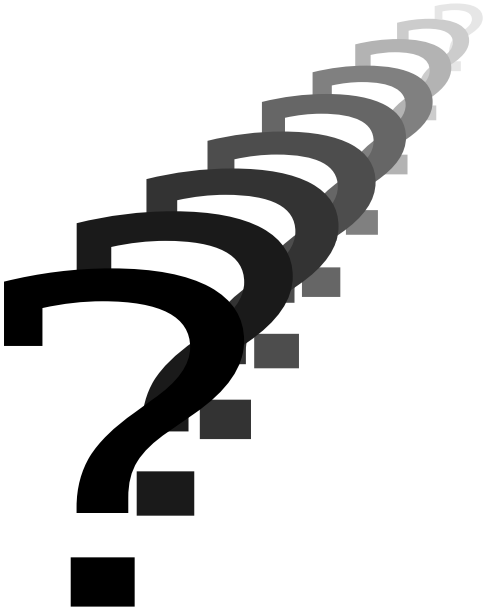

Válasz az 1. kérdésre:

Különbség van a német és a magyar fordítás között, itt a magyarban törvénytiprás van, ami titokban folyik, ott meg a törvénynélküliség folyik titokban. 2 Tesszalonika 2,7-ben Pál azt mondja: ***„A törvénytiprás*** – törvénynélküliség – ***titokban már folyik…”*** Ez már hosszú időn át működik, sokkal előbb, mint ahogy az Antikrisztus testben föllépne. Ez itt egy szellemi hatás, egy szellemi munka, nem feltétlenül az Antikrisztusról van szó. Ez egy olyan szellemi magatartás, amely aláássa az evangéliumnak a tekintélyét, az evangéliumnak az üzenetét, és tulajdonképpen előkészíti annak színrelépését. Ez már az apostolok idejében is működött. Már az apostolok leveleiben olvasunk arról – ismételten –, hogy hogyan támadták meg hamis tanítások, tévtanítások a tanítást, az evangéliumot. Ez a gyülekezetben történik, és így irányítja el a gyülekezeteket lassan az evangéliumtól. Ez először csak a felszín alatt működött, ezért mondja Pál apostol, hogy itt a titokban működő dolgokról van szó. A titok az valami elrejtett dolog.

A Jelenések könyvének a 17. fejezetében ez a titok nyilvánosságra kerül. Az ötödik versben ezt olvassuk: ***„A homlokára van írva ez a titokzatos név: A nagy Babilon, a föld paráznáinak és undokságainak anyja.”*** A homlokára van írva. Amikor valami ki van írva egy homlokra, akkor azt mindenki láthatja. Tehát a törvénytelenségnek, a törvénynélküliségnek ez a titka, a gyülekezeten belüli aláásó munkának a kezdete, amely a végén a nagy paráznává alakul át. Hiszen a nagy parázna keresztyénnek fogja magát nevezni. Egy keresztyén szuperegyház lesz. Azonban a rejtekben kezdődik meg, és itt aztán a 17. fejezetben nyilvánvalóvá lesz. Ennek a fejlődésnek ez a vége.

Igen, ez a törvénytipró a 2Tesszalonika 2,3-ban nyilvánvalóvá lesz, és akkor ez személy lesz.

Válasz az 2. kérdésre:

Amiről János itt beszél, az a hét első napja. Azt mondja, hogy ***az Úr napján Szellemben voltam,*** és itt a hét első napjára gondolt. A görögben nem az Úr jövőben lévő – próféciákban található – Úr napjáról van szó az utolsó időkkel kapcsolatban. Nem arról a napról van szó, amikor az Úr be fog avatkozni ennek a Földnek a történéseibe felülről.

Itt az Úrnak a napja jelentése szó szerint, hogy az Úrnak rendelt nap az a nap, amelyik az Úré. Ez pedig a hét első napja. 1 Korintus 11,20-ban egy hasonló kifejezést találunk: ***„Amikor tehát összejöttök egy helyre, ez nem az Úrnak a vacsorájával való élés…”*** Itt ugyanez a megfogalmazás szerepel görögben, a κυριακος-küriakosz vagy κυριακον-küriakon szó csak ezen a két helyen fordul elő, a Jelenések 1-ben és az 1 Korintus 11-ben. Az Úrnak rendelt vacsora és az Úrnak rendelt nap ezt fejezi ki. Ez jelenti azt a napot, amelyen a keresztyének, a hívők összegyűltek, hogy az Úrnak a vacsorájával éljenek, a hétnek az első napja, az Úr feltámadásának a napja.

Erről a napról persze az Ószövetség is beszél már, de új fogalmazásban. 3Mózes 23-ban az Úrnak az ünnepeiről van szó, ott az első zsengét be kellett mutatni a sabbat utáni napon. Tehát az Úr napján kellett bemutatni a zsengének az ajándékát. Ez egy utalás a hét első napjára, amelyben Krisztus fel fog támadni, mert Krisztus az a zsenge, aki feltámadott. Az Ószövetségben azonban az Úrnak szentelt nap az a hétnek az utolsó napja, ez a sabbat, a hetedik nap.

Budapest, 2001. május 19., Férfikonferenciai előadás

Hírek

Esztergom

Október 7-én délután két órakor bemerítkezés volt, melyen két új testvér tett bizonyságot hitéről ezen a módon is. Az alkalmon együtt voltak a pilismaróti testvérekkel. – ***November 21***-én ifjúsági evagélizációs alkalmat tartanak, melyen az Igével Madarász István szolgál Miskolcról. A téma: Jézus személye és az evangélium feljegyzéseinek szavahihetősége. – ***December 16***-án, vasárnap délután hasonló alkalom lesz a Karácsony üzenetéről.

@ Hírlevél @

Lapzárta után érkező hírek közlése céljából, az elektronikus postafiókkal rendelkező olvasóink számára hírlevelet indítunk. A jelentkezés természetesen ingyenes. A következő címre küldött üres e-mail-lel lehet-séges:

elogyulekezetek-subscribe@yahoogroups.com

Kedves Vei testvér!

Már régen gondolok arra, hogy írni kellene neked, de mindig halogattam, mert attól féltem, hogy gondolataim még nem eléggé érettek. Mégis úgy gondolom, hogy itt az alkalmas idő. Remélem, hogy alázatosan Isten elé teszed soraimat.

Attól tartok, hogy Hongkongban és Kantonban a gyülekezetek nehézségei óriásiak lesznek, mégpedig a munkatársak között és a gyülekezetben is. Remélem, hogy amit alább mondok, Isten kegyelméből hozzásegít a helyzet megváltoztatásához.

1.) **A vezetőknek meg kellene tanulniuk másokat szeretni: képzeljék magukat a helyükbe, gondoskodjanak róluk, tagadják meg magukat az érdekükben, és mindenüket adják oda nekik, amijük csak van!** Ha valaki nem tudja megtagadni önmagát másokért, nem fog tudni vezetni másokat sem a keresztyén élet útján. Tanuld meg odaadni mindazt másoknak, amid van, még ha úgy érzed is, hogy semmid sincs! Ekkor az Úr rád fogja árasztani áldását.

2.) **A gyülekezeti munkás belső ereje legyen arányban a munkájával!** Nem szabad túlerőltetésnek, túlfeszítettségnek, nyugtalanságnak, szűkkeblűségnek, feszültségnek lennie a szívében, ne az emberi tervek uralkodjanak, és ne előzze meg az Urat! Mindezek nemkívánatos körülmények. Ha valaki szívében túlárad, ami belőle kijön, az is olyan, mint az áradó folyam, amely magával ragad. Valóban szellemi keresztyén legyél, ne csak úgy tegyél, mintha már az lennél.

3.) **Tanulj meg másokra hallgatni a munkádban!** A Cselekedetek 15 tanítása az, hogy hallgassunk, vagyis hallgassuk meg minden testvér látását, mert esetleg a Szent Szellem szól rajtuk keresztül! Nagyon vigyázz, hogy amikor nem vagy hajlandó meghallgatni a testvérek hangját, nehogy a Szent Szellemét se halld meg! Minden gyülekezeti munkás és elöljáró üljön le és hallgassa meg a testvéreket! Adj korlátlan lehetőséget a beszédre! Legyél szelíd, törj meg, és légy kész meghallgatni másokat!

4.) **Sok embernél az a baj, hogy nem törtek össze.** Lehet, hogy hallottak már róla, de nem látják át a fontosságát. Ha valaki megtört, nem akarja mindig keresztülvinni a saját elképzeléseit sem a szervezeti kérdésekben, sem a tanításban; nem állítja, hogy megérti az embereket vagy képes bizonyos dolgokra; nem tör hatalomra, vagy nem akarja saját hatalmát másokra erőszakolni; nem veszi magának azt a szabadságot, hogy testvéreket kritizáljon, és nem fog velük fölényeskedni. A megtört testvér nem próbálja védeni magát, és nincs szüksége arra, hogy bármire is visszatekintsen.

5.) **Ne legyen feszültség sem az alkalmakon, sem a gyülekezetben!** Tanuld meg, hogy a gyülekezet ügyeiben ne te tegyél meg majdnem mindent. Oszd el a munkát mások között, és használják ők is saját józan ítélőképességüket és döntsenek! Először beszéld meg velük a követendő alapelveket és utána győződj meg róla, hogy ennek megfelelően végezték-e a munkát! Nem jó, ha túl sokmindent csinálsz személyesen. Az összejöveteleken ne helyezd magad túlságosan az előtérbe, mert a testvérek még úgy érezhetik, hogy tőkét kovácsolsz a helyzetedből! Tanulj meg bízni a testvérekben és oszd fel a munkát közöttük!

6.) **Isten Szellemét nem lehet a gyülekezetre korlátozni.** Légy engedelmes iránta, különben nem ken fel, a gyülekezet megfárad, vagy talán még unatkozni is fog. Ha Isten Szelleme erős benned, végigsöpör rajtuk és tíz perc alatt meggyőzi a hallgatóságot; ha gyenge, még az sem segít, sőt ártalmas is lehet, ha fenyegetéseket vágsz a fejükhöz és jó hosszan beszélsz.

7.) **Igehirdetésed ne legyen túl hosszú vagy túlságosan aprólékos, nehogy a szentek szelleme unatkozni kezdjen.** Igehirdetésed ne legyen felületes gondolatok vagy üres szólamok halmaza, kerüld a gyerekes példákat és az olyan érveket, amelyek annyira mindennapiak, hogy a hallgatóság gyerekesnek tartja! Tanuld meg a lényeget egy fél óra alatt elmondani! Ne gondold, hogy ha te magad élvezed a mondandódat, szavaid feltétlenül Isten szavai!

8.) **Az imaórákon gyakran tör ránk az a kísértés, hogy Igét hirdessünk vagy hosszan beszéljünk.** Az imaóra legyen az imádkozás ideje; a túl sok beszéd megterheli a lelkiismeretet, és az összejövetel kudarcba fullad.

9.) 1948-ban a fukieni Kulingban végzett munka kivételes eset volt. **A munkatársaknak sokat kell tanulniuk, mielőtt problémákkal vagy emberekkel foglalkoznának. Elégtelen tanulással, hiányos tudással, nem teljes megtöretéssel és megbízhatatlan ítélőképességgel az ember nem foglalkozhat másokkal.** Ne vonj le túl gyors következtetéseket; még ha valaki éppen csinál is valamit, tegye félelemmel és rettegéssel. Ne kezeld könnyedén a szellemi dolgokat! Szívedben tanulj!

10.) **Tanuld meg, hogy ne csak a saját ítélőképességedben bízzál!** Nem biztos, hogy amit igaznak tartasz, az is; amit rossznak látsz, esetleg nem is rossz. Ha valaki alázatosan rászánta magát a tanulásra, legalább néhány év kell hozzá. Ezért ne bízzál túlságosan magadban, vagy ne legyen nagyon határozott véleményed a gondolkodásodról!

11.) **Veszélyes lenne, ha a gyülekezet tagjai követnék döntéseidet, mielőtt érett keresztyén vagy.** Az Úr előbb benned és gondolataidban munkálkodik, megtör, és csak azután érted meg Isten akaratát, és csak azután képviselheted. A tekintély Isten akaratának az ismeretén alapszik. Ahol az Úr akarata és célja nem nyilvánul meg, ott nincs meg a hatalma sem.

12.) **Isten szolgájának Őáltala kell folyton növekednie.** Hiszem, hogy éppen most végzi ezt a munkát; ne nézz magadba, mert elcsüggedsz. Lehet, hogy Isten vezetőnek szánt. Előfordulhat, hogy más testvérek is bekapcsolódnak a hongkongi munkába, mert ebben látják Isten vezetését. Azt hiszem, nyugodtan kell néznünk a dolgok elébe.

1950. március 10.

Testvéred az Úrban: Ni To-seng (Watchman Nee)

A Testvérgyülekezetek kínai missziója során született közösségek nagyhatású tanítói közé tartozott **Watchman Nee**, aki a nyitott testvérmozgalomba tartozott, és a „Kis Nyáj" (Little Flock) gyülekezet vezetője lett. 1952-ben bebörtönözték, és húsz év múlva ott is halt meg. Nee testvér írásai hatással voltak az európai, köztük a magyar testvérgyülekezetekre is.

Itt kell megemlíteni, hogy megjelentek **Witness Lee** írásai és tanításai is, aki magát Watchman Nee tanítványának tartotta, azonban Nee elhatárolta magát Lee azon tanításaitól, amik a szektásodás felé mutattak. Ezektől a tajvani gyülekezetek is elhatárolódtak. Witness Lee 1962-ben az USA-ba ment, ott hirdetve a tanításait mint pl.: „Egy városban csak egy gyülekezetnek kell lenni, a helyi gyülekezetnek" – a felekezeti gyülekezetek Isten ítélete alatt vannak. Az értelem használatát elveti – még a Biblia olvasásánál is. Igen hangsúlyos a közösségélmény, amit pl. különböző fohászok hangos, közös ismétlésével érnek el stb. Magyarországon terjesztik „Az Élet Folyama" magazint, és a Living Stream Ministries

A János 3,16 kantoni nyelvjárásban.

HITHŐSÖK

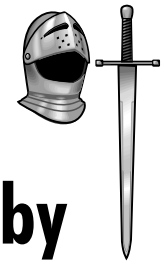

Fanny Crosby

Gyermek- és ifjúkor

Frances Jane Crosby 1820. március 14-én született az USA-ban, New York államban. Általában csak Fannynak nevezték. Szülei igen szegények voltak, és édesapja korán meghalt, amikor Fanny még csak egy éves volt. Emiatt édesanyjának nagyon keményen kellett dolgoznia, hogy a családot el tudja tartani. Hat éves korában Fanny súlyos beteg lett, és a hiányos orvosi ismeretek és a nem szakszerű kezelés következtében végül megvakult. Amikor Fanny-ban tudatosult, hogy ő már soha többé nem láthat, édesanyja ezt mondta neki: „Isten néha elvesz egy ajándékot azért, hogy egy jobbat adjon." Fanny csak sokkal később fogta fel, milyen igaz lett ez a mondat az ő életére vonatkozólag.

Édesanyja gyakran mesélt Fannynak híres vak asszonyokról, akik korlátozottságuk ellenére sokat szolgáltak életükben. Ez segített Fannynak, hogy hosszú élete során soha ne keseredjen meg a sorsa miatt. Ezt a következő szavakkal fejezte ki: „Az életem több mint 85 évében még egy szikrányi lázadást sem éreztem szenvedéseim miatt, mert minden időben hittem, hogy a jóságos Úr az Ő végtelen kegyelmében engem ezen az úton keresztül készített el, hogy azt a mun-kát, amit rám bízott, elvégezzem. Ha végig-gondolom, hogy mennyire megáldott en-gem, hogyan lehetnék elégedetlen?"

Fanny különleges tehetsége nyolc éves korában kezdett megmutatkozni. Ekkor írta első költeményét. Ebben vakságáról is beszél:

Ó mily boldog vagyok,
bár nem láthatok.
Mégis, e világban
élni akarok.

Fanny Crosbynak is voltak természetesen sötét órái az életében. Erről maga ír: „Akkoriban minden sötétnek tűnt előttem. Ez valami szokatlan dolog volt számomra, mert alapvetően nagyon jókedvű voltam. Emberi gyengeségemben így kiáltottam imádságban: 'Hűséges Úr, fogd a kezem!' Ekkor nagy békesség költözött a szívembe, és az imám meghallgattatása után hálából énekelni kezdtem." Ez az ének 'Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem' címen terjedt el.

Mivel Fanny édesanyjának dolgoznia kellett, a nagymama foglalkozott a kis unokával. Ő segített a kislánynak, hogy szemek nélkül is „lásson". A nagymama leírta neki a természetet. Fanny megtanulta a madarakat csiripelésükről, a virágokat illatukról felismerni. De a nagymama legnagyobb törekvése az volt, hogy bibliai szövegeket és történeteket olvasson fel neki, és hogy azokat Fanny megjegyezze. Így már gyerekként ismert sok bibliai történetet. Kívülről megtanult sok zsoltárt, példabeszédeket és Ruth könyvét. Fanny így beszél erről az időről: „Amikor leszállt az esti alko-nyat nagymamával beültünk a nagy hintaszékébe. Ilyenkor Istenről, a mennyei Atyá-ról mesélt, aki az Ő egyetlen fiát, Jézus Krisztust elküldte ebbe a világba, hogy a mi Üdvözítőnk és Megváltónk legyen. Megta-nított engem imádkozni, vagyis Istennel beszélgetni."

Fanny 15 évesen kezdett tanulni New York-ban a vakok iskolájában. Ott megtanulta a Braille-írást, így már a „saját írását" olvashatta. Már az iskolai évei alatt költemények sorát írta. Különleges tehetségét felismerték és támogatták. Miután befejezte az iskolát, még 11 évig dolgozott a vakok iskolájában mint tanárnő.

Vallásos, azonban nem megmentett

Jóllehet Fanny gyakran járt istentiszteletre és a Biblia nagy részét kívülről ismerte, mégsem fogadta el az Úr Jézus Krisztust mint személyes Üdvözítőjét és Urát. Csak 31 évesen tért meg. Nem csoda, hogy ettől kezdve „új témája" lett verseinek és énekeinek: Jézus Krisztus.

Fanny 38 évesen ismerte meg Alexander van Alstyne-t. Alexander énekes volt, és a Dwight L. Moody evangélista alkalmain énekelt. Szintén vak volt. Alexander és Fanny összeházasodtak, és az Úr megajándékozta őket egy gyermekkel, aki azonban korán meghalt. A gyermekek iránt érzett nagy szeretete következtében „Fanny nénit" – ahogyan a gyermekek nevezték őt – gyakran vette körül gyermeksereg, akiknek bibliai történeteket mesélt. Fanny szíve a fogvatartottak felé is kinyílt. Gyakran járt börtönbe, hogy a foglyoknak az Üdvözítőről beszéljen, aki értük is meghalt, és aki egyedül képes arra, hogy valóban szabaddá tegye őket. Egy ilyen alkalommal élte át, amikor egy fogvatartott felkiáltott: „Uram, Istenem, ne menj el mellettem!" Isten meghallgatta ezt a kérést, és a férfi keresztyénné lett. Fannyt megragadta ez a fájdalmas kiáltás, és így keletkezett ez az ének: „Ó, ne menj előlem (el mellettem) Jézus, halld, kiált szívem…"

Fanny Crosby több, mint 80 évesen is, még mindig írt költeményeket és dalokat. 1915. február 11-én, 95 évesen hívta haza az Úr hű szolgálóleányát.

Egy hosszú és hasznos életet kívánt magának. Az Úr teljesítette ezt a kívánságát. Különleges ajándékával a keresztyéneknek szolgált. Több mint 8000 (!) költeményt és dalt hagyott maga után, amelyek közül az egész világon ma is sokat énekelnek. Sírkövén Bridgeportban, Connecticutban az Úrnak bethániai Máriához intézett szavai állnak: „Megtette, amit megtehetett." (Mk 14,8)

Egyszer egy prédikátor együttérzően így szólt Fanny Crosbyhoz: „Nagyon sajnálom, hogy a teremtő, aki ennyi sok ajándékkal elárasztotta Önt, épp a szeme világát tagadta meg." Fanny erre így válaszolt: „Tudja, ha születésemkor abban a helyzetben lettem volna, hogy a teremtő elé egy kérést terjeszthessek, az az lett volna, hogy vak lehessek." „Ugyan miért?" – kérdezte a teljesen megrökönyödött lelkész. „Mivel ha én egyszer eljutok a mennybe, az első, amit a szemeim megpillantanak, az én Üdvözítőm arca lesz."

Az az öröm, hogy Urát megláthatja, Fanny Crosbyt gyakran betöltötte. A „Saved by Grace" (Kegyelemből megmentve) című énekben is ez jut kifejezésre, melynek refrénje így szól: „And I shall see him face to face, and tell the story – saved by Grace!" (Arcát szemtől szembe láthatom majd, és elmesélem „történetemet", hogy Ő kegyelemből megmentett.) (Gyülekezeti énekeskönyv 345. ének. – A fordító megj.)

Michael Vogelsang

Folge mir nach 2001/2

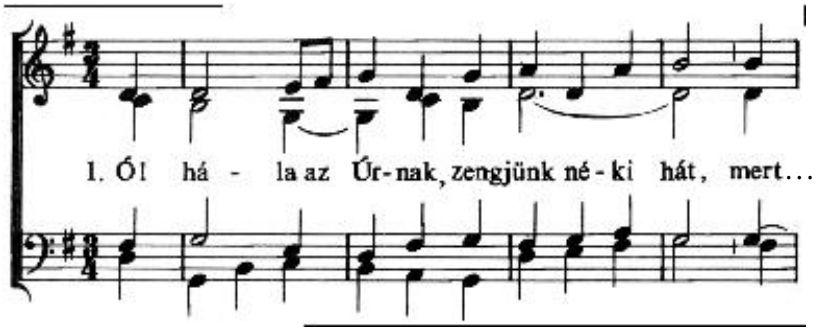

A. R.

ISTEN HÁZA (2.)

A kijelentés

A Máté 16,18-ban említik első ízben a Bibliában kifejezetten a Gyülekezetet. Amikor az Úr Jézus ezt egy jövőbeli építményként mutatja be, kétségtelenül a jeruzsálemi templommal hozza kapcsolatba, amit Isten parancsára építettek, és amiről a zsoltárszerző már így énekelt: *„Templomodat szentség ékesíti, ó, Uram, időtlen időkig."* Amit itt az Úr Jézus kijelent, az mindenesetre nem egy vallási célra szolgáló kő és fa építmény, és nem egy vallási szervezet, hanem egy *„szellemi ház" „élő kövekből"*, azaz megváltott bűnösökből. De erről majd később.

Caesarea Philippiben, az ország legészakibb határszélén az Úr Jézus, akit a népe elvetett, feltette a kérdést tanítványainak: *„Kinek mondják az emberek az Emberfiát?"*, amire Péter ezt válaszolta: *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia."* Ő és a többi tanítvány a nép tömegeitől eltérően hite által felismerte Isten Felkentjét, az ígért Messiást (Krisztus), és Izráel megváltását, illetve az ország helyreállítását remélték tőle. Ebben a szituációban és épp ebben az evangéliumban, amely Őt Izráel királyaként és Isten Izraelnek, az Ő földi népének tett összes ígéreteinek beteljesítőjeként ábrázolja, jelent ki Jézus valami egészen újat, valamit, ami ugyan öröktől fogva Isten tervében állt, de mindmáig ki nem jelentett titok maradt: az élő Isten Gyülekezetét, amely azokból a megváltottakból áll, akiket a világ összes nemzetéből elhívott (gyülekezet = ekkleszia = elhívottak). Amit az Úr kijelentett, így hangzik: *„Ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta"*, és három fontos részletet tartalmaz: az alapot, az építőt és a gyülekezet nagyságát és magasztos voltát.

Krisztus, az alap

Elsőként Jézus az alapról beszél, amit *„ennek a sziklának"* (gör. „petra") nevez. Ezzel nem Péterre gondolt, akihez szavait intézte. Habár az ő neve *követ* (gör. „petrosz") jelent, de ugyan hogy képezhetné egy gyenge ember egy isteni építmény alapját! Nem, az alap, a szikla, az Úr Jézus maga, akit Péter az imént *„az élő Isten Fiának"* nevezett. Már Mózes ezekkel a szavakkal dicsérte az Urat: *„Kőszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő"* (5Móz 32,4, v.ö. 18. vers). Az Újszövetség is azt igazolja, hogy a szikla, amiből az izraeliek a sivatagi vándorlás folyamán a létfenntartáshoz szükséges vizet nyerték, egy mélyebb jelentésű „lelki kőszikla" volt. *„De az a szikla Krisztus volt"* (1Kor 10,4). Ő az a megrendíthetetlen alap is, melyen az élő Isten Gyülekezete alapszik.

Krisztus örök időktől fogva az élő Isten Fia volt, és földi ember is, ahogy ezt Péter tanúságtétele is mutatja. De erre látható bizonyítékot halálából való feltámadása szolgáltatott (Róm 1,4). Ekkor a véghezvitt megváltás után Isten Fiának bizonyult, ugyanabban az erőben, amelyben Ő a Szent Szellem által a földön élt. Így tétetett le a Gyülekezet létrejöttének alapja. Csak ezután történhetett meg pünkösdkor a Szent Szellem kitöltetése, ami a hívőket egy Testben egyesíti. Ezzel együtt megteremtetett *„Istennek Szellemben való lakozása."*

Az apostol ezért a korintusiaknak a fenti tények alapján írhatta azt, hogy *„mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus"* (1Kor 3,11). Isten örökkévaló Fia, aki emberként nyilatkoztatta ki és dicsőítette Istent, a kereszten véghezvitte az elveszett bűnösök megváltását, így halálával és feltámadásával legyőzte az ellenség hatalmát. Egyedül Ő alkotja az élő Isten Gyülekezetének alapját. Egyetlen ember sem – legyen bármilyen nagy és híres – képezheti Isten egyházának alapját, csak az élő Isten örökkévaló Fia.

Ha Isten Gyülekezetének lényegét meg akarjuk érteni, elsősorban azt kell felismernünk, milyen helyet foglal el ebben Jézus Urunk. Pont most, a szellemi hanyatlás korában, amikor szeretett Urunkat, aki az alap és a középpont, szem elől tévesztik vagy tudatosan félretolják, mégis bátorít és megerősít az, ha újra és újra visszaemlékezünk arra, hogy Ő a Gyülekezetének megrendíthetetlen alapja, és az is marad. Lehet, hogy egyes testvérek – olyanok is, akikre szeretünk a *„gyülekezet oszlopaiként"* tekinteni – elbuknak és csalódást okoznak nekünk, de Urunk, a szikla, akire a Gyülekezet épült, nem!

Krisztus, a sarokkő

Isten háza számára Jézus a sarokkő is (Ef 2,20; 1Pt 2,6). Ha ehhez hozzáveszünk igehelyeket az Ószövetségből, ahol ez a szó előfordul, akkor világossá válik számunkra, hogy olyasmiről van szó bizonyára, ami egy építmény alapjához tartozik. Ez ugyan nem maga az alap, hanem abban egy fontos kő, amelyhez az egész építmény igazodik. Jób 38,6-ban ez áll, amikor a Föld teremtését vesszük szemügyre: *„Mire vannak erősítve oszlopai, vagy ki helyezte el sarokkövét?"* Az Ézsaiás 28,16 a fogalmat már prófétai módon a Messiásra alkalmazza: *„Nézd, a Sionra egy követ teszek alapul, szilárd követ, drága sarokkövet alapul"*. Mindkét igeversben Isten az, aki a sarokkő letételével kezd meg egy nagy, új művet.

Az Úr Jézus tehát nemcsak az alap, amire egyháza épült, hanem maga az Isten által lerakott sarokkő is, ami az egész építményt értékessé teszi, mértéket ad neki, amihez az egész igazodik. Pont ez lebegett Pál szemei előtt, amikor az efézusiakhoz ezt írta: *„Jézus Krisztus maga a sarokkő, akiben az egész épület egybeilleszkedik és növekszik…"* Amikor Péter a sarokkövet az Ézsaiás próféta könyvéből való idézettel összefüggésben említi, azért teszi, hogy különösen hangsúlyozza eme kőnek az értékét Isten és azok számára, akik az Úr Jézusban hisznek.

Az 1 Péter 2,6-ban található ézsaiási igehely idézése az Újszövetségben lévő számos példák egyike, ahol az Izráel számára adott, és az utolsó időkre vonatkozó prófétai kijelentéseket a jelenkor hívőire alkalmazzák. A megváltott zsidók számára, akiknek Péter írt, akik a mostani *„kegyelmi kiválasztás szerinti maradékot"* alkotják, a szavai egészen különleges jelentőséggel bírhattak.

Úgy tűnik, egészen más jelentése van a *„sarok feje"* kifejezésnek. A 118. zsoltár 22 és 23. igeverse így beszél prófétai módon az Úr Jézusról: *„A kő, amit az építők megvetettek, lett a sarokkő* (szó szerint: a sarok feje). *Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben."* Ezeket az igéket idézi az Úr Jézus a szőlőművesekről szóló példázattal kapcsolatban, akik megölték a szőlő tulajdonosának szeretett fiát. A felelős zsidók, akik szellemi vakságukban megvetették a Messiásukat, nem csak ezekre a gonosz szőlőművesekre hasonlítottak, hanem az építőkre is, akik egy követ félredobnak, azt haszontalannak mondva (Mk 12,10 v.ö. Csel 4,11 megjegyzéssel). De Isten a dolgokat más szemszögből szemléli. Az építők által megvetett kő az Ő számára a *„sarok feje"*. Még ha nehezen is lehet leírni ennek az elnevezésnek a pontos értelmét, egy mégis biztos: Jézus Krisztusnak, a megvetett embernek Isten szemében kimagasló jelentősége van. Ő az Ő

1Kor 3,11

Jézus Krisztus az alap

számára a legbecsesebb és szellemi házában a legfontosabb alkotórész.

Ezzel szoros összefüggésben Péter az Urat *„élő kő”*-nek nevezi (1Pt 2,4). Egykor az Ő szájából hallotta e szavakat: *„Erre a sziklára építem egyházamat.”* Még ha itt a kőre egy másik szót használ is (gör. lithosz), mégsem vonható kétségbe, hogy Ura eme mondására gondolt. Krisztust, az *„élő követ”* itt azonban nem az egyház alapjaként szemléli, hanem mint olyasvalakit, aki az életét azoknak adja, akik Őbenne hisznek. Ők ezáltal *„élő kövek”* lesznek, és együtt egy szellemi házat és szent papságot alkotnak, ami Istent már most a Földön szellemi áldozattal imádja. Csodálatos látni, mennyi mindent tud Péter apostol itt az Úr Jézusról, mint *„kőről”* mondani. Ezt az *„élő követ”*, ami egyúttal a *„sarokkő”*, a *„sarok feje”* is, akkoriban és most is sokan félreismerik és megvetik, de Ő Isten számára a *„kiválasztott, az értékes.”* Jézus ismeri Őt, becsüli minden szépségében és pompájában, ami abban nyilvánult meg, hogy megvetettségében is végrehajtotta Istene és Atyja akaratát, hogy megmentse az elveszett bűnösöket. Amikor az emberek Őt hamis vádak alapján elítélték és keresztre feszítették, mint egy gonosztevőt, Ő Isten számára *„kedves illat”* volt (Ef 5,2). Kiontott vére az a becses ár, amivel megvásárolt minden megváltottat Isten számára. Mindenki, aki Őbenne hisz, most már megismer legalább valamennyit az Úr eme kincséből, amely Istent az Ő tökéletességében képes imádni. Örvendezzünk hát egyre jobban emiatt, és élvezzük az Atyával és Fiával, Jézus Krisztussal való közösséget, de indítson ez minket arra is, hogy Őt sokkal jobban imádjuk.

Azonban az Úr Jézusban való hit éppúgy nem marad örök következmények nélkül, mint ahogy megvetése sem. Az építők által megvetéssel félredobott kő később majd a *„megütközés köve és a botránkozás sziklája”* lesz. Ezt az Úr már kijelentette: *„Aki erre a kőre esik, összezúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja.”* Ezek a szavak, melyeket a zsidók akkori vezetőihez intézett, végeredményben minden emberre érvényesek. Mindenki, aki az Úr Jézusra még a mostani kegyelmi időben mint a megütközés kövére tekint, éppúgy elvész, mint azok, akik elutasítják Őt, amikor megjelenik dicsőségében, és utoléri őket, ellenségeit az Ő igazságos ítélete.

Ermunterung + Ermahnung 2000/11

Következő szám

Isten háza 3.
A hívők egysége (Kiss Ferenc)
Kik ünnepeltek az első karácsonykor?
Az Aliansz Értesítője (1936-1938)
Az Aliansz-imahét programja

Közlemény

Hálásak vagyunk Urunknak, hogy a lap már a IV. évfolyamánál járhat. Azért is hálát adunk, hogy mindeddig a lap költségeit az adományok biztosították. Köszönet ezért a „névtelen” adakozóknak, minden bizonnyal az Úrnál mindenki elveszi méltó jutalmát odaadásáért.
Hasonlóan köszönjük azoknak a testvéreknek a segítségét, akik munkájukkal járultak hozzá a lap megjelenéséhez. Akár a fordításban, akár a lektorálásban vettek részt, vagy egyszerűen imádkoztak, hogy Isten áldása legyen az olvasókon és a készítőkön.
Az alábbiakban néhány információt szeretnénk közölni a költségvetéssel kapcsolatosan:

	adomány	költség	egyenleg
1998-99. (I. és II. évf.)	96.873.-	89.386.-	7.487.-
2000. (III. évf.)	átv. 7.487.- 160.310.-	128.266.-	39.531.-
2001. jan.-aug. (IV. évf.)	átv. 39.531.- 73.500.-	118.272.-	-5.241.-

- A lap külföldi kiadóktól semmilyen támogatást nem kap, gyakorlatilag magyar adományokból tartja fönn magát.
- A példányszám a kezdeti 400-ról 1200-ra növekedett.
- A munkatársak (korrektúra, fordítás, szerkesztés) a munkájukért semmiféle pénzbeli juttatást nem kapnak.
- Az adományokat kizárólag nyomda- és postaköltségre fordítjuk.

–szerkesztőség

Menyegző

Nagy Levente és Szabados Éva
2001. szeptember 29., Budapest

Hírek

Kedves Testvérek!

Nagy öröm számunkra, hogy az immár hagyománnyá vált miskolci őszi ifjúsági konferenciánkat Isten kegyelméből újból megrendezhetjük.

A konferencia 2001. november 2-től, péntektől, november 4-ig, vasárnapig tart.

Témája: ***A KERESZTYÉN ÉLET GYAKORLATI KÉRDÉSEI***

Helyszín: **Miskolci Keresztyén Testvérgyülekezet (Miskolc, Horváth Lajos u. 5.)**

Jelentkezés: Madarász László, 3533 Miskolc, Lóránffy út 32/B, Tel.: (46) 403-740 vagy (30) 2393974
E-mail: l-madarasz@dpg.hu

Kérjük, bátorítsátok fiataljaitokat a konferencián való részvételre, és imádkozzatok, hogy legyen Urunk áldása az együttlétünkön.

Testvéri szeretettel köszöntünk Benneteket, Isten áldását kívánva életetekre és további szolgálatotokra a felelős testvérek nevében.

Madarász István

Flesch Károly testvér rövid körútján igét hirdet Budapesten (október 7.: Ó utca), Miskolcon, Győrött, Egerben (október 10.) és Biatorbágyon. Itt szeretnénk hirdetni, hogy megfelelő számú jelentkező esetén december 7-9-ig (péntektől vasárnapig), az ószövetségi próféciák iránt érdeklődők számára Dömösön csendes hétvégét tart. A téma: Jóel és Aggeus próféta.

Élő Gyülekezetek

**Kéthavonta megjelenő evangéliumi gyülekezeti folyóirat.
A kiadvány a Hárfa Evangéliumi Kiadó Alapítvány
(3300 Eger, Egészségház u. 23.) gondozásában jelenik meg.
Szerkesztők: Maszárovics Zoltán, Lemperger Róbert
(masza@elogyulekezetek.org, lemperg.r@elogyulekezetek.org)
A lapot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és lehetőség szerint mindenkinek megküldjük költségmentesen, aki azt kéri. Adományok a kiadó bankszámlájára fizethetők be: Budapest Bank Rt. 10103513-06216100-00000000
Közlemény: „adomány - Élő Gyülekezetek”; vagy csekken, melyet kérésre küldünk. A példányszámot az igényeknek megfelelően alakítjuk ki.
Amennyiben lehetséges, a megrendeléseket a postaköltség miatt összesítve kérjük, vagy nagyobb gyülekezetekben a terjesztőkön keresztül. Bővebb információt talál a www.elogyulekezetek.org honlapon.**